

אֲנִי מֵאֲמִין בְּאֱמוּנָה שְׁלֵמָה שֶׁהַבּוֹרָא יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ
יִזְדַּע כָּל מַעֲשֵׂה בְּנֵי אָדָם וְכָל מַחֲשַׁבוֹתָם שֶׁנֶּאֱמַר
הַיּוֹצֵר יַחַד לָבָם הַמְּבִין אֵל כָּל מַעֲשֵׂיהֶם:

אֲנִי מֵאֲמִין בְּאֱמוּנָה שְׁלֵמָה שֶׁהַבּוֹרָא יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ
גּוֹמֵל טוֹב לְשׁוֹמְרֵי מִצְוֹתָיו וּמַעֲנִישׁ לְעֹזְבֵי מִצְוֹתָיו:
אֲנִי מֵאֲמִין בְּאֱמוּנָה שְׁלֵמָה בְּבִיאַת הַמָּשִׁיחַ וְאִף
עַל פִּי שְׂיִתְמַהֲמַה עִם כָּל זֶה אֲחַכָּה לוֹ בְּכָל יוֹם
שְׂיָבֵא:

אֲנִי מֵאֲמִין בְּאֱמוּנָה שְׁלֵמָה שְׂיִהְיֶה תַּחֲתֵי הַמַּתִּים
בְּעֶרְת שְׂתַעֲלֶה רָצוֹן מֵאֵת הַבּוֹרָא יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ
וַיִּתַּעֲלֶה זִכְרוֹ לְעַד וּלְנֶצַח נְצָחִים: לִישׁוּעָתְךָ קִוִּיתִי
” קִוִּיתִי ” לִישׁוּעָתְךָ. ” לִישׁוּעָתְךָ קִוִּיתִי: לְפִוְרָקְךָ
סִבְרִית ” סִבְרִית ” לְפִוְרָקְךָ. ” לְפִוְרָקְךָ סִבְרִית:

דיעזע פֿיער זכירות ואלו מוזן טענה'ך זחגען.

לִמְעַן תִּזְכּוֹר אֶת יוֹם צֵאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם כָּל יְמֵי
חַיֶּיךָ: זְכוֹר אֶת יוֹם אֲשֶׁר עָמַדְתָּ לִפְנֵי ” אֱלֹהֶיךָ
בְּחֹרֵב פֶּן תִּשְׁכַּח אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר רָאוּ עֵינֶיךָ:
זְכוֹר אֶת אֲשֶׁר עָשָׂה לְךָ עֲמָלֶךָ בְּדֶרֶךְ בְּצֵאתְךָ
מִמִּצְרַיִם: אֲשֶׁר קָרָךְ בְּדֶרֶךְ וַיַּנְבִּיכְךָ כָּל הַנְּחָשִׁים
אֲחֶרֶךָ וְאַתָּה עִיף וַיַּגַּע וְלֹא יֵרָא אֱלֹהִים: וְהָיָה בְּהִנֵּחַ
” אֱלֹהֶיךָ לְךָ מִכָּל אוֹיְבֶיךָ מִסָּבִיב בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר ”
אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן לְךָ גְּחָלָה לְרִשְׁתָּהּ תִּמְחָה אֶת זִכְרֵ עֲמָלֶךָ
מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם לֹא תִשְׁכַּח: (יִמַּח שְׁמוֹ וְזָכְרוּ וְנִמַּח
זְכִירוּ מִלְּחֻזְכִּירוּ):

זְכוֹר אֶת אֲשֶׁר עָשָׂה ” אֱלֹהֶיךָ לְמִרְיָם בְּדֶרֶךְ בְּצֵאתְךָ
מִמִּצְרַיִם:

ישענו. אתה הוא לדר ודר נודה לך וגם פ
תהלתך. על חיינו המסורים בידך. ועל
נשמותינו הפקודות לך ועל נפיה שבכל
יום עמנו. ועל גפלאותיה וטובותיה
שבכל עת ערב ובקר וצהרים השוב כי לא
כלו רחמיה. והמרחם כי לא תמו חסדיה
מעולם קוינו לך:

פיר חנוכה חונד פורים:

על הנסים ועל הפרקן ועל הגבורות ועל התשועות
ועל המלחמות שעשית לאבותינו בימים ההם בזמן
הזה:

לפורים

לחנוכה

בימי מתתיהו בן יוחנן כהן גדול חשמונאי ובניו. בשעמדה
מלכות יון הרשעה על עמך ישראל
לחשביהם תורתך ולהעבירם
מחקי רצונך. ואתה ברחמיה
הרבים עמדת להם בעת צרתם.
רכת את ריבם ונתת את דינם.
נקמת את נקמתם מסרת גבורים
ביר חלשים. ורבים ביד מעטים.
וממאים ביד טהורים. ורשעים
ביד צדיקים. וזדים ביד עוסקי
תורתך. ולה עשית שם גדול
יבדל בעולמה ולעמך ישראל
בחיזם היה ויחיה בן באו בניה לדביר ביתה ופנו ארת חיכלה
וטהרו ארת טהרה. וחדליקו גרות בחצרות קדשה וקדעו
שמונת ימי חנכה אלו להורות ולהלל לשמה הגדול:

ועל כלם יתברך ויתרומם שמה מלכנו